

UNDERVISNINGSMATERIAL 7

OFFER FÖR BARNSLAVERI BERÄTTAR

GRUPP 1

1. [John Allett](#) började arbeta i en textilfabrik när han var fjorton år gammal. Allett var 53 år gammal när han blev intervjuad av Michael Sadler och hans utskott i House of Commons den 21 maj 1832.

Fråga: Kan du bekräfta att arbetstiden ökat?

Svar: När jag började arbeta på fabrikerna skulle jag först arbeta ungefär elva timmar per dag, men sedan dess har arbetstiden ökat till femton, sexton och ibland aderton timmar. Jag har sett hur mina egna barn först verkat livliga, men i slutet av veckan börjat bli trötta.

Fråga: Håller de nästan alltid igång?

Svar: Alltid. Det finns ingen tid för vila.

Fråga: Har de varit extremt trötta?

Svar: Mycket trötta. På kvällen har min yngste pojke sagt: "Far, vad är klockan?" Då har jag kanske sagt: "Klockan är sju". "Åh! Dröjer det två timmar tills klockan är nio?" Jag står inte ut med det. Jag har tänkt att jag nästan hellre hade velat se dem svälta till döds än att utnyttjas på detta sätt. När han bara varit några meter från dörren har jag hört honom ropa: "Mor, är min kvällsmat klar?" och jag har sett hur han, när han lyfts ned från min rygg, redan somnat innan han hade hunnit få den.

Fråga: När gick detta barn till fabriken första gången?

Svar: När han var mellan sex och sju år gammal.

Fråga: Händer det fler olyckor mot slutet av dagen?

Svar: Jag känner till fler olyckor som skett vid dagens början och inte senare på dagen. Jag var ögonvittne till en olycka. Ett barn bearbetade ull, alltså för att förbereda ullen för maskinen. Men eftersom han knappt var vaken fastnade han i remmen och den drog in honom i maskinen. Vi hittade kroppsdelar på alla möjliga ställen och han skars i bitar. Hela hans kropp drogs in och blev illa tilltygad.

2. [Elizabeth Bentley](#) föddes i Leeds 1809. Hon började arbeta i en linfabrik när hon var sex år gammal. Elizabeth blev intervjuad av Michael Sadler och hans utskott i House of Commons den 4 juni 1832. Hon berättade hur arbetet i kardningsrummet hade skadat hennes hälsa allvarligt: "Det var så dammigt, dammet kom in i mina lungor och arbetet var så tungt. Min hälsa var så dålig att mina leder gick ur led när jag lyfte ned korgarna". Hon berättade att hon nu var "allvarligt deformerad". Sedan fortsatte hon sin berättelse: "Jag var i trettonårsåldern när det började och det har blivit värre sedan dess".

Fråga: Vilka arbetstider hade du?

Svar: Som barn arbetade jag från klockan fem på morgonen till nio på kvällen.

Fråga: Hur mycket tid fick ni lov att avsätta för måltider?

Svar: Vi tilläts ta fyrtio minuter vid middagstid.

Fråga: Hade ni tid att äta frukost eller att dricka något?

Svar: Nej, vi åt den om vi kunde.

Fråga: Hade du tid att äta den?

Svar: Nej. Vi var tvungna att lämna den eller ta med den hem, och om vi inte åt upp den tog förmannen den och gav till grisarna.

Fråga: Anta att du sackade efter eller var lite sen, vad kunde de då göra?

Svar: Prygla oss.

Fråga: Vilken arbetsuppgift hade du?

Svar: Jag stod vid en våg i kardningsrummet.

Fråga: Hur länge arbetade du där?

Svar: Från halv sex till åtta på kvällen.

Fråga: Hur är det att vara i kardningsrummet?

Svar: Dammigt. Man kan inte se varandra på grund av dammet.

Fråga: Påverkades din hälsa av arbetet i kardningsrummet?

Svar: Ja. Det var så dammigt, dammet kom in i mina lungor och arbetet var så tungt. Min hälsa var så dålig att mina leder gick ur led när jag lyfte ned korgarna.

Fråga: Är din kropp allvarligt deformerad på grund av detta arbete?

Svar: Ja, det är den.

Fråga: När började det?

Svar: Jag var i trettonårsåldern när det började och det har blivit värre sedan dess. Jag var tvungen att rå om mig själv när min mor dog.

Fråga: Var bor du nu?

Svar: På fattighuset.

Fråga: Är du helt oförmögen att arbeta på fabriker?

Svar: Ja.

Fråga: Sedan du var liten var du villig att arbeta så länge som du kunde?

Svar: Ja.

Fråga: Och du försörjde din mor som var änka så länge du kunde?

Svar: Ja.

GRUPP 2

1. [John Birley](#) föddes i Bethnal Green i London 1805. Hans far dog när han var två år gammal. Hans mor blev sjuk och 1810 skickades han och hans syster till fattighuset i Bethnal Green. John Birley berättade efteråt: "Vi fick bra mat, bra sängar och var lediga två eller tre gånger i veckan. Vi lärde oss läsa och behandlades väl på alla sätt och vis".

"Samma år dog min mor och jag var mellan sex och sju år gammal när det kom en man som letade efter s.k. sockenlärningar. Vi beordrades alla att gå till styrelserummet, vi var cirka fyrtio stycken. Där satt det, vågar jag säga, ungefär tjugo herrar vid ett bord, med papper och penna framför sig. Våra namn ropades upp, ett efter ett. Vi stod alla uppradade framför dem. Mitt namn ropades upp och jag tog några steg ut till mitten av rummet. Mannen sade: 'Ja, John, du är en bra pojke, skulle du vilja åka ut på landet?' Han svarade: 'Ja, herrn'".

John Birley skickades till Buxton i Derbyshire. "Vi anlände Buxton klockan fyra på lördagseftermiddagen. En övertäckt vagn väntade på oss där. Vi steg alla ombord och kördes iväg till lärlingshuset vid fabriken Litton Mill, ungefär en mil från Buxton. Vagnen stannade och vi gick upp till huset där vi träffade ägaren som undersökte oss och gav order om var vi skulle anbringas. De gav oss kvällsmat. Vi var mycket hungriga, men kunde inte äta den. Det var havrekaka från Derbyshire, något som vi aldrig sett förut. Den var sur som ättika."

John Birley förstod att han nu var lärling vid fabriken Cressbrook Mill. "Vår arbetstid var vanligtvis mellan klockan fem på morgonen och nio eller tio på kvällen. Och på lördagar till klockan elva och ofta tolv på natten, och på söndagarna beordrades vi sedan rengöra maskinerna. Det fanns ingen tid för att äta frukost eller för att sätta sig ned för att äta middag eller dricka te. Vi gick till fabriken klockan fem och arbetade till klockan åtta eller nio när de gav oss frukost som bestod av havregröt som kokts på vatten med havrekaka och lök för att ge den smak. Middagen bestod av havrekakor från Derbyshire som hade skurits i fyra bitar och staplats i två högar. En hög med smör och en med sirap. Bredvid havrekakan stod det mjölkkanor. Vi drack mjölken och återgick sedan till arbetet med havrekakan i handen utan att sätta oss ned. Sedan arbetade vi till nio eller tio på kvällen när vattenhjulet stannade. Vi slutade arbeta och gick till lärlingshuset som låg ungefär trehundra meter från fabriken. Det var ett stort stenhus som omgavs av en mur som var mellan två och tre meter hög, med en dörr som hölls låst. Där kunde ungefär hundrafemtio lärlingar inhysas."

I likhet med många andra lärlingar behandlades John Birley mycket grymt. "Herr Needham, ägaren, hade fem söner: Frank, Charles, Samuel, Robert och John. Sönerna och en man som hette Swann, förmannen, brukade gå fram och tillbaka på fabriken med hasselkäppar. En gång slog Frank mig tills han skrämde slag på sig själv. Han trodde att han dödat mig. Han hade utdelat slag mot min tinning så att jag blev medvetslös. En gång slog han ned mig och hotade mig med en käpp. För att skydda mitt huvud höjde jag min arm som han sedan slog på för allt vad han var värd. Min armbåge krossades. Jag har kvar märkena och lider av detta än i dag och kommer att göra det så länge jag lever."

John Birley beslutade sig för att underrätta fattighuset i Bethnal Green om sin belägenhet: "Jag var fast besluten att låta herrarna i Bethnal Green socken få veta hur vi behandlades, och jag och John Oats skrev tillsammans ett brev och skickade det från postkontoret i Tydeswell. Det bröts upp och gavs till gamle herr Needham. Han slog oss med en käpp med knopp tills vi knappt kunde krypa fram. Någon tid senare anlände tre fina herrar från London. Men innan vi blev undersökta tvättades vi och snyggades till, och vi fick order om att berätta för dem att vi tyckte om att arbeta på fabriken och att vi behandlades väl. Needham och hans söner befann sig i rummet då. De ställde frågor till oss om

hur vi behandlades och vi svarade så som vi var tillsagda, och vi vågade inte göra något annat, eftersom vi visste vad som skulle hända om vi berättade sanningen för dem.”

Sommaren 1849 blev John Birley intervjuad av James Rayner Stephens. Johns redogörelse för sitt liv som barnarbetare vid Cressbrook Mill stod att läsa i The Ashton Chronicle den 19 maj 1849.

2. [Vittnesmål](#) från en elvaårig flicka: ur ”Les débuts de l’industrie”, s. 43, en utredning av gruvkommissionen (1842):

”Sedan tre år tillbaka arbetar jag nere i gruvan för att hjälpa min far. Klockan två på morgonen måste jag åka ner i schaktet och kommer upp igen klockan ett eller två på eftermiddagen. Jag går och lägger mig klockan sex på kvällen för att kunna påbörja arbetet igen nästföljande morgon. Grunden i det schakt där jag arbetar är mycket brant. Jag måste bära min last uppför fyra nivåer eller gå uppför stegar för att komma till gruvans huvudnivå. Min arbetsuppgift är att fylla mellan fyra och fem tippvagnar à tvåhundra kilo. Jag måste gå upp och ned tjugo gånger för att fylla mina fem tippvagnar. Om jag inte klarar av det blir jag slagen. Jag är mycket glad när arbetsdagen är slut, eftersom arbetet är alldeles för tungt för mig.”

3. [Inspektionsprotokoll](#) (departementet Loires arkiv 88 M 21)

”I herr Irénée Laurents glasbruk i Vauche arbetade åttaåriga Jean-Marie Januel den 27 juli klockan fem på kvällen i en grupp, vars arbete börjar klockan fyra och slutar vid midnatt... en försvårande omständighet är även att detta barn inte gick i någon skola, inte hade någon identitetshandling och inte fanns registrerat som arbetskraft, vilket gör att vi anser att detta barn avsiktligt undanhållits vårt beskydd.” ”Eftersom vi var övertygade om att man gömde undan barn som arbetade nattsift för oss, gick vi klockan två på morgonen den 9 maj 1891 upp på loftet i en lada, som användes som sovsal, och där vi upptäckte tidigare nämnda Joseph Granger som låg i en bädd, varpå han lagt sig med alla kläder på – med mössan på huvudet och skorna på fötterna, och i handen höll han fortfarande haken som används för att dra ut trådarna ur vävstolen. På våra frågor svarade han först att han inte arbetade, att han bara sov med alla kläderna på. Senare förklarade han dock själv för herr Perrichon att han ingick i ett nattsift som arbetade från midnatt till middag. Eftersom vi inte vågade gå in i flickornas sovsal... avslutade vi våra undersökningar här. Vi är övertygade om att man gömde undan minderåriga flickor som sov i sina kläder för oss.”

GRUPP 3

William Dodd, En berättelse om fabrikskrumplingen William Dodds upplevelser och lidanden (1841)

När jag var sex år gammal började jag arbeta vid spinnmaskinen. Vad denna arbetsuppgift innebär förstår läsaren inte till fullo ifall han inte vet hur en maskin som spinner ullgarn, en s.k. billy, fungerar. En spinnmaskin är en maskin som till formen påminner om bokstaven H. Den ena sidan är orörlig och den andra är rörlig och kan skjutas in strax under den orörliga delen, ungefär som en låda i en skänk. Den rörliga delen, eller skytteln, löper fram och tillbaka med hjälp av sex järnhjul i tre järnskenor som en järnvägsvagn på en järnvägsräls. I skytteln finns spolarna, mellan 70 och 100 stycken, och alla drivs av ett hjul som spinnaren ansvarar för. När spinnaren för skytteln strax under maskinens orörliga del kan han ställa in en viss längd för kardbandet på varje spole, till exempel 10 eller 12 tum, som han sedan för tillbaka och spinner till garn. När detta är gjort rullar han upp garnet på spolarna, för återigen upp skytteln så att den ligger nära och får då en ny leverans av kardband.

Dessa kardband tas upp av hjälpspinnaren i vänsterhanden, cirka tjugo åt gången. Han håller i dem, cirka fyra tum in vid ena änden, samtidigt som den andra änden hänger ned. Dessa tar han tag i med högerhanden, en åt gången, för att samla ihop dem och lägga kardbandens ändar cirka 2 tum över varandra när han gnuggar ihop dem med innersidan av handen på den grova linneduken. Han måste vara mycket skicklig för att se till att spinnmaskinen matas med tillräckligt mycket ull. En god hjälpspinnare kan mata mellan 30 och 40 spolar med kardband.

Antalet kardband som löper genom en hjälpspinnarens fingrar under en dag är mycket stort. Varje gång som han fogar samman trådarna måste han gnugga ett område på tre eller fyra tum. Och den ständiga friktion som uppstår när han gnuggar trådarna på det grova underlaget gör att huden gnuggas bort och fingrarna blöder. När hjälpspinnaren arbetar intar han en arbetsställning med högerfoten framåt och högern sidan vänd mot ställningen: rörelsen han gör när han går längs med ställningens framkant går varken framåt eller bakåt utan är en glidande rörelse, och han håller ständigt sin högern sidan vänd mot ställningen. I denna arbetsställning arbetar han hela dagen – med sina händer, fötter och ögon ständigt i rörelse. Det är lätt att förstå att största delen av hans vikt vilar på hans högerknä som nästan alltid är den första led som skadas.

Jag har ofta arbetat vid ställningen tills jag knappt kunnat ta mig hem och i detta tillstånd har människor, som sett mig hasa fram, stoppat mig på gatan och gett mig rådet att sluta arbeta på fabrikena. Men det kunde inte jag själv bestämma. Under dagen tittade jag ofta på klockan och räknade hur många timmar jag hade kvar att arbeta. Kvällarna tillbringade jag med att förbereda mig inför nästa dag – genom att olja in mina knän, vrister, armbågar och handleder osv. Jag gick till sängs, grät mig till sömns och bad att Vår Herre skulle ta mig till sig innan nästa dag nalkades. [...]

Mina ben blev deformerade. När jag står i den mest bekväma positionen, med fötterna cirka 35 cm från varandra, pressas knäna och låren ihop så att benen kröks i en båge för att hålla kroppen upprätt. En plåga som kommer sig av att benen böjs och vrids är att blodkärlen blockeras. En allvarlig plåga till följd av den dåliga blodcirkulationen är att mörken i benen torkar ut. Benen tynar då bort.

Våren 1840 började jag få några smärtsamma symtom i min högra handled, vilka berodde på den allmänna försvagningen av mina leder som orsakats av arbetet på fabrikena. Svullnaden och smärtan tilltog och även om jag vände mig till olika läkare som gav mig råd, så var det till ingen nytta. När jag inte kunnat arbeta under en längre tid och mina pengar började ta slut var jag tvungen att gå till Saint Thomassjukhuset där jag fick all den vård och omvårdnad som jag behövde. Det blev snart uppenbart för alla som såg mig att jag inom kort antingen skulle vara tvungen att mista handen eller

livet. Sjukhusets kirurger konsulterade varandra och kom fram till slutsatsen att en amputering var oundviklig. Den 18 juli opererades jag. Handen togs bort en bit nedanför armbågen. Därmed förstördes och krossades mina planer på att ta mig från fattigdomen och komma bort från fattighuset.

William Dodd intervjuade John Reed, en tidigare anställd till Richard Arkwright, i sin bok *The Factory System: Illustrated* (1842)

John Reed är en allvarligt vanställd ung man som bor i Cromford. Här berättar han sin tragiska historia: "Jag började arbeta på herr Arkwrights bomullsfabrik när jag var nio år gammal. Då var jag en riktigt stark, frisk pojke och min kropp var rak i alla sina lemmar. Till en början tjänade jag 2 shilling i veckan för 72 timmars arbete. Jag fortsatte arbeta på denna fabrik i tio år och lönen höjdes gradvis tills jag tjänade 6 shilling och 3 pence i veckan, vilket är den högsta lön jag någonsin fått. Jag blev allt mer invalidiserad och när jag var nitton år kunde jag inte längre stå vid maskinen och var tvungen att upphöra med arbetet. Den summa jag sammanlagt tjänat uppgick till ungefär 130 shilling, och för denna summa har jag gjorts till en stackars krympling, som ni ser, och förkastats av dem som skördade frukterna av mitt arbete utan en enda penny i kompensation."

Här är en ung man som av naturen var bestämd att bli en stark och robust man, men som gjordes till krympling i sina bästa år, och alla hans världsliga möjligheter gick för evigt om intet! Jag har sällan träffat någon som varit så invalidiserad. Han kan inte stå upp utan att ha en käpp i sin ena hand och stötta sig på en stol med den andra. Hans ben är helt förvridna. Hans kropp, från pannan till knäna, kröker sig som en båge som påminner om bokstaven C. Även om han kunde, så vågar han inte lämna hemmet. Människor stirrar ut honom. I dag lär han sig hur man tillverkar barnskor i de minsta storlekarna och hoppas att han slutligen ska kunna tjäna ihop till brödfödan på detta sätt.

Jag har gått åtskilliga promenader i området kring denna vackra och pittoreska ort och sett det praktfulla slott och andra byggnader som tillhör familjen Arkwright, och i mina tankar kunde jag inte låta bli att jämföra denna välbärgade familjs nuvarande situation med de blygsamma förhållanden som dess grundare levde i 1768. Man skulle kunna förvänta sig att de som uppnått en sådan förmögenhet och berömmelse skulle känna medlidande för sina stackars krymplingar. Om det endast beror på att de inte kände till att de fanns och att de var tvungna att bli uppmärksammade på dem, får jag hoppas och tro att fallet John Reed nu kommer till deras kännedom.

GRUPP 4

1. [David Bywater](#) föddes i Leeds 1815. David Bywater blev intervjuad av Michael Sadler och hans utskott i House of Commons den 13 april 1832. Han förklarade hur länge de var tvungna att arbeta: "Vi började klockan ett på måndagsmorgonen och sedan fortsatte vi till klockan åtta när det var dags för frukost. Sedan hade vi en halvtimmes paus, och sedan fortsatte vi till klockan tolv och fick en halvtimmes paus för att dricka något. Och sedan slutade vi halv tolv för att vid midnatt återhämta oss under en och en halv timme. Sedan fortsatte vi igen tills det var dags för frukost, då vi hade en halvtimmes paus. Och sedan fortsatte vi igen fram till klockan tolv vid middagstid, och då hade vi en halvtimmes paus. Och sedan slutade vi klockan fem igen på tisdagseftermiddagen för en halvtimmes paus för att dricka något. Sedan fortsatte vi till efter elva och slutade arbeta till klockan fem på onsdagsmorgonen." Enligt Bywater ledde detta till fysiska deformationer: "Mina knän blev helt deformationer".

Fråga: Hur gammal var du när du började med nattarbete i ånghallen?

Svar: Jag var nästan fjorton år gammal.

Fråga: Kan du för detta utskott beskriva det arbete du var tvungen att utstå när du sattes att arbeta långa arbetspass?

Svar: Vi började klockan ett på måndagsmorgonen och sedan fortsatte vi till klockan åtta när det var dags för frukost. Sedan hade vi en halvtimmes paus, och sedan fortsatte vi till klockan tolv och fick en halvtimmes paus för att dricka något. Och sedan slutade vi halv tolv för att vid midnatt återhämta oss under en och en halv timme. Sedan fortsatte vi igen tills det var dags för frukost, då vi hade en halvtimmes paus. Och sedan fortsatte vi igen fram till klockan tolv vid middagstid, och då hade vi en halvtimmes paus. Och sedan slutade vi klockan fem igen på tisdagseftermiddagen för en halvtimmes paus för att dricka något. Sedan fortsatte vi till efter elva och slutade arbeta till klockan fem på onsdagsmorgonen.

Fråga: Gick du hem då?

Svar: Nej, vi sov i fabriken.

Fråga: Hur sov ni i fabriken?

Svar: Vi tog av oss alla våra kläder, förutom skjortorna, och letade upp den varmaste platsen på fabriken och de torraste tygerna.

Fråga: Stod ni upp och åt?

Svar: Ja, vi ställde våra korgar på lådorna.

Fråga: Var du rak i kroppen och i dina lemmar innan du påbörjade dessa långa och mycket hårda arbetspass?

Svar: Ja.

Fråga: Hur påverkade det dig kroppsligen?

Svar: Mina knän blev helt vanställda.

Fråga: Om du hade vägrat att arbeta under långa arbetstider och bett om att endast få arbeta några färre timmar, skulle du då få lov att vara kvar i ditt tillstånd?

Svar: Jag skulle ha varit tvungen att gå hem. Jag skulle ha stängts av omedelbart.

Fråga: Har du fått veta vilka konsekvenserna skulle bli om du vittnade inför detta utskott?

Svar: Min förman berättade för min bror att om jag åkte till London så skulle varken jag eller min bror få mer arbete igen. Min bror sade att han inte kunde göra något åt det, men jag antar att när han väl gör ett jobb som han inte är nöjd med, så kommer han att avskeda honom. För om du arbetar som en familj och en begär ett misstag, måste hela familjen avskedas.

2. [Sarah Carpenter](#) var dotter till en glasblåsare. När hon var åtta år gammal dog hennes far och familjen var tvungen att åka till fattighuset i Bristol. Sarah minns efteråt: "Min bror skickades i väg från fattighuset i Bristol på samma sätt som många andra barn – i vagnsläss, alla på en gång. Min mor visste inte var han var under två års tid. Han fördes bort mitt i natten utan hennes kännedom och socknens ämbetsmän berättade aldrig var han var."

Några år senare följde hon med sin bror för att arbeta vid Cressbrook Mill: "Vår föda bestod vanligtvis av havrekaka. Den var tjock och grov. Havrekakan lades i kannor. Kokt mjölk och vatten hällades över den. Detta var vår frukost och middag. Vår kvällsmat bestod av potatispaj med kokt fläsk – en bit här och en bit där – och som var så flottig att vi knappt kunde äta av den även om vi var så hungriga att vi skulle kunna ha ätit vadsomhelst. Vi fick aldrig te eller smör. Vi fick ost och mörkt bröd en gång per år. Vi tilläts bara äta tre mål mat per dag, trots att vi steg upp klockan fem på morgonen och arbetade till nio på kvällen."

Bestrafningen på fabriken var extremt grym: "Huvudkardaren hette Thomas Birks, men vi kallade honom aldrig för något annat än Djävulen Tom. Han var en mycket ond man – han uppmuntrades av ägaren att behandla all arbetskraft illa, men i synnerhet barnen. Jag har ofta sett hur han dragit upp kläderna på äldre flickor som varit sjutton eller arton år gamla och sedan lagt dem på sitt knä och slagit dem med handen inför både mäns och pojkars åsyn. Alla var rädda för honom. Han lät oss inte ens tala. En gång gick han och slog sig illa och vi var så glada. Vi önskade att han skulle dö."

Några av barnen försökte rymma: "Utanför arbetstid var vi alltid inlåsta eftersom de var rädda för att vi skulle rymma. En dag lämnades dörren öppen. Charlotte Smith sade att hon kunde ta ledningen om resten följde efter. Hon gick ut, men ingen följde efter henne. Ägaren fick reda på detta och letade upp henne. Han tog en köttkniv och tog tag i hennes hår och skar av det nära huvudskalpen. De brukade klippa av håret på alla dem som ertappades med att tala till med någon av pojkarna. Denna huvudrakning var en fruktansvärd bestraffning. Vi var mer rädda för den än något annat, för flickor är stolta över sitt hår."

Sarah Carpenter intervjuades av James Rayner Stephens sommaren 1849. Sarahs redogörelse för sitt liv som barnarbetare vid Cressbrook Mill stod att läsa i *The Ashton Chronicle* den 23 juni 1849.

GRUPP 5

UTDRAG UR BOKEN "A Memoir of Robert Blincoe" (1828)

Sommaren 1799 ryktades det att det skulle ingås ett avtal mellan kyrkofullmäktige och uppsyningsmännen för fattighuset i Saint Pancras och ägaren av ett stort bomullsspinneri i närheten av Nottingham. Barnen fick höra att när de kom till bomullsspinneriet skulle de göras till fina damer och herrar: de skulle frossa i rostbiff och plumpudding, få lov att rida på ägarens hästar och ha silverklockor och massor av pengar på fickan. I augusti 1799 blev åtta pojkar och flickor, som var sju år gamla eller som ansågs vara i denna ålder, sockenlärlingar tills de uppnått en ålder av tjuogoett år. [...]

De unga främlingarna fördes in i ett stort rum med långa, smala bord och träbänkar. De beordrades sätta sig ned vid dessa bord – pojkar och flickor åtskilda. Den kvällsmat som serverades dem bestod av gröt med mjölk som var mycket blåaktig! Brödet var delvis bakat på råg och var mycket mörkt och så mjukt att de knappt kunde svälja det, eftersom det klubbade fast vid deras tänder. Var är vår rostbiff och plumpudding, frågade han sig.

Lärlingarna återvände från fabriken. Pojkarna hade ingenting på sig förutom skjorta och byxor. Deras grova skjortor var helt öppna i halsen och deras hår såg ut som om det sällan, eller aldrig, kammats igenom av en kam. Flickorna saknade liksom pojkarna både skor och strumpor. När de först kom in betraktade några av de äldre lärlingarna främlingarna, men de flesta av dem såg sig först om efter sin kvällsmat som bestod av färskpotatis som levererades genom en dörr med serveringslucka som öppnades in till samlingsrummet ifrån köket.

Det fanns inga dukar på borden, något som nykomlingarna annars var vana vid på fattighuset – och inte heller fanns det tallrikar, knivar eller gafflar. På en given signal rusade lärlingarna till denna dörr och var och en fick sin portion när han eller hon kom fram och återvände sedan till sin plats vid bordet. Blincoe var bestört över att se pojkarna dra upp framstycket på sina skjortor och hålla upp det med båda händerna när de tog emot de varma kokta potatisarna som tilldelats dem till kvällsmat. Flickorna höll, något mindre oanständigt, upp sina smutsiga, oljiga förkläden som var fulla av flott och smuts, och när de fått sin ranson rusade var och en iväg till sin plats så snabbt de kunde där de med stor aptit slukade sin ranson och verkade ivriga efter att få mer. Därefter sprang den hungriga skaran till nykomlingarnas bord och slukade glupskt alla brödsmlor och grötresten som de lämnat efter sig. [...]

Det rum i vilket Blincoe och flera av pojkarna hade anvisats till låg två trappor upp. Bäddarna utgjordes av en sorts bås som byggts i två våningar längs med rummets väggar. Lärlingarna sov två och två i en säng. Arbetsledaren kallade till sig främlingarna och tilldelade dem en sängplats och en sängkamrat var, och han tillät inte att två nykomlingar sov tillsammans. Den pojke som Blincoe skulle dela säng med klädde av sig snabbt och, utan att varken be kvällsbön eller göra något annat, hann han somna innan Blincoe ens hunnit klä av sig. När han kröp ner i sängen vände sig nästan magen på honom av stanken från kamratens oljiga kläder och flottiga hud. [...]

Blinco anvisades till ett rum som en man vid namn Smith ansvarade för. Den första uppgift som tilldelades honom var att plocka upp de lösa bomullstussar som föll ned på golvet. Inget verkade vara enklare och han skred till verket med flit, även om han var mycket rädd för maskinens roterande rörelser och buller och nästan kvävdes av dammet och avgaserna. Eftersom han var ovan vid stanken blev han snart illamående och fick ont i ryggen eftersom han hela tiden skulle böja sig ned. Blinco tog sig därför friheten att sätta sig ner. En sådan inställning var emellertid strängeligen förbjuden i bomullsspinnerierna, något som han snart skulle erfa. Smith, hans uppdragsgivare,

sade åt honom att han var tvungen att stå på benen. Han gjorde det till klockan tolv, alltså i sex och en halv timme, utan en enda paus.

Efter att Blincoe arbetat på detta sätt befordrades han till en viktigare arbetsuppgift vid en rovingpolmaskin. Eftersom han var för kort i växten för att nå upp till arbetet om han stod på golvet, placerades han på en pall. Det kvittade hur mycket han ansträngde sig – han kunde ändå inte hålla takten med maskinen. Förgäves förklarade det stackars barnet att han inte kunde röra sig snabbare. Han blev mycket svårt slagen av förmannen. Vanligtvis var Blincoe och hans medlärlingar helt beroende av förmännens barmhärtiga eller obarmhärtiga handlande, och överlag ansåg han att de var ett gäng brutala, grymma råskinn som varken kunde läsa eller skriva. Blincoe klagade för herr Baker, ägaren, och det enda som han sade till honom var: ”Utför ditt arbete väl, så blir du inte slagen”. Den förman som ansvarade för honom skulle utföra en viss mängd arbete under en viss tid. Om något barn inte utförde sin tilldelade arbetsuppgift fick förmannen skulden och avskedades.

En smed vid namn William Palfrey som bodde i Litton arbetade i ett rum som befann sig under det rum där Blincoe arbetade. Han brukade bli mycket upprörd över pojkarnas skrik och gråt. Enligt Blincoe sipprade människoblod ofta ner från ovanvåningen till våningen nedanför. Han kunde inte tåla att höra barnens skrik och därför brukade Palfrey banka mot golvet – med sådan kraft att golvbrädorna nästan lyfte – och skrika ”Skäms på er! Skäms på er! Håller ni på att mörda barnen?” På detta sätt höll den humana smeden de brutala förmännens grymhet i schack så länge som han arbetade i sin verkstad. Men han gick hem klockan sju och så snart som Woodward, Merrick och Charnock visste att Palfrey inte längre var där slog och misshandlade de lärlingarna besinningslöst. [...]

En flicka vid namn Mary Richards, som ansågs var synnerligen vacker när hon lämnade fattighuset och som knappt var tio år fyllda, passade ett sträckverk, under vilket en horisontell axel, ungefär en fot från golvet, vände de ovanstående ställningarna. En kväll hände det att hennes förkläde fångades in av axeln. På ett ögonblick drogs den stackars flickan med oerhörd kraft mot maskinen och hon slogs till golvet. Hon gav ifrån sig de mest hjärtskärande skrik! Blincoe sprang emot henne och blev förtvivlat och hjälplöst vittne till en fruktansvärd scen. Han såg hur hon roterades av axeln flera gånger – han hörde hur hennes armar, ben, lår osv. undan för undan brast och krossades till synes i småbitar när maskinen roterade henne och drog hennes kropp allt närmare in i maskinen, hennes blod sprutade över ställningen och rann ner på golvet, hennes huvud såg ut att krossas – till slut kördes hennes maltrakterade kropp in så snabbt mellan axeln och golvet att vattennivån sänktes och hjulen stannade, vilket stoppade det stora hjulet. När man tog bort henne från maskinen var alla ben i kroppen brutna – hennes huvud var alldeles krossat. Hon fördes bort helt livlös.